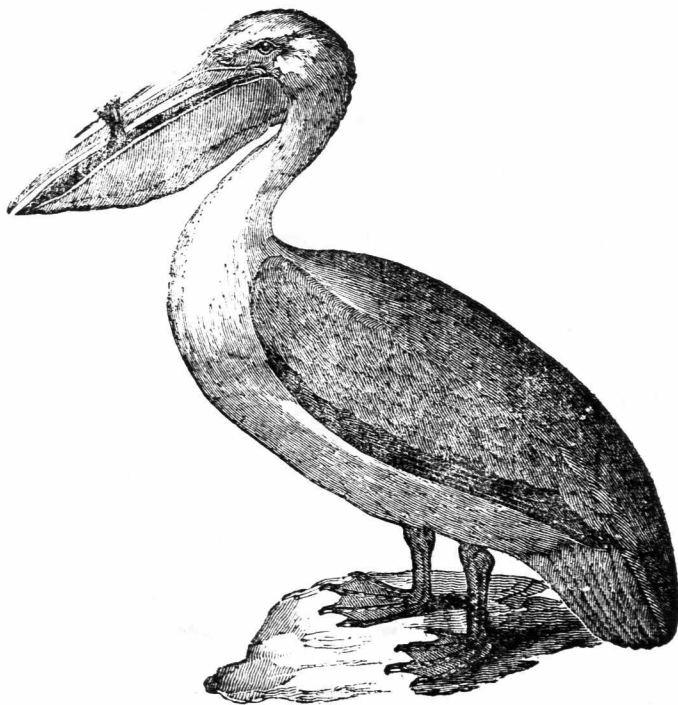

πραξις αὐτοῦ παρατηρῆται ἀκριβῶς, καὶ ἀδιακόπως ἐνεργῆται ἡ ἐξουσία του. Εἰς τοιαύτην θέσιν εὐρίσκεται ὁ δημοδιδάσκαλος· ὅθεν, ἂν ἔχη ἀνώμαλον τὴν διάθεσιν, οἱ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ μαθηταὶ δὲν ἐμποροῦν νὰ ἐξεύρωσι βεβαίως οὔτε τί νὰ προσμένωσιν, οὔτε πῶς νὰ φέρονται. Φανερόν ἐστίν ὅτι ὁ τοιοῦτος διδάσκαλος δὲν δύναται νὰ ἀποκτήσῃ τὸ σέβας τῶν μαθητῶν του, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ προσενηθῇ τὴν ἀπαιτουμένην ὠφέλειαν.

Γ'. Πλησίον τῆς ὁμαλότητος εἶναι ἡ σταθερότης. Ἀναγκαία καὶ αὕτη εἰς τὸν ὅστις ἐπιθυμῆ νὰ διατηρῆ τὸ σέβας τῶν μαθητῶν του. Ὁ μικρὸς κόσμος, ἀπὸ τὸν ὅποιον εἶναι περικυκλωμένος ὁ διδάσκαλος, εἰκονίζει τὸν μεγαλῆτερον. Ἐχουν ἕ οἱ μαθηταὶ τὰς κλίσεις καὶ τὰς ἐναντιότητας, τοὺς φόβους καὶ τὰς ἐλπίδας, τοὺς σκοποὺς, τὰς γνώμας καὶ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν, τὰ ὅποια εἶναι συχνάκις ἀντίθετα τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο καὶ μὲ τὴν τάξιν τοῦ σχολείου. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις εὐρισκόμενος ὁ διδάσκαλος πρέπει νὰ ἀκολουθῇ δρόμον εὐθὺν καὶ τακτικόν. Ἐὰν μεταβάλλῃ εὐκόλως

τὸν σκοπὸν του, ἡ παρακινῆται νὰ ἀλλάσῃ τοὺς διωρισμένους νόμους τοῦ σχολείου, τοῦτο καταντὰ ἀμέσως σκηνὴ ἀταξίας. Ὅταν αἰσθανθῆ ὅτι ἔσφαλε, δὲν λέγω νὰ ἐξακολουθῇ σφάλων. Ἡ σταθερότης καὶ τὸ πείσμα εἶναι δύο πράγματα ἀρετὰ διαφορετικά.

Δ'. Ὁ διδάσκαλος πρέπει νὰ ἦναι εὐμενής. Τοιαύτη εἶναι ἡ φύσις τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ὥστε δὲν δύναται νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἀληθινὴν εὐμένειαν. Αὕτη εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἀληθοῦς εὐγενείας καὶ κομψότητος τῶν ἡθῶν. Κατ' ἐξοχὴν δὲ χρειάζεται εἰς τοὺς ὅσοι ἐπιφορτίζονται τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς νεολαίας, εἴτε γονεῖς εἴτε διδάσκαλοι, διότι ἐμπνέουν εἰς τὰ τέκνα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ ἰδικὰ τῶν αἰσθήματα. Ὁ ἀληθῶς εὐμενὴς διδάσκαλος κερδαίνει καὶ τὴν ἀγάπην τῶν μαθητῶν, καὶ οὕτω κρατεῖ μέσον δυνατότατον τῆ νὰ προάγῃ τὰ συμφέροντά των. Ὁ σκληρὸς ἐξ ἐναντίας κάμνει τοὺς μαθητὰς νὰ τὸν μισῶσι, καὶ, τὸ χειρότερον, νὰ μισῶσι τὰ μαθήματα, καὶ νὰ ἐνθυμῶνται πάντοτε μὲ δυσ-αρέσκειαν τὸν εἰς τὸ σχολεῖον δαπανηθέντα καιρὸν.—Φ. Δ. Ε.

Ο ΠΕΛΕΚΑΝ.

ΕΠΙΣΤΕΥΕΤΟ ἀρχητερα περὶ τοῦ Πελεκᾶνος, ὅτι ἔτρεφε τοὺς νεοσσούς αὐτοῦ μὲ τὸ ἴδιόν του αἷμα, καὶ ὅτι ἡ εὐρύχωρος μεμβράνα, ἡ σάκκος, ἡ προσκολλημένη εἰς τὴν κάτω σιαγόνα του, ὡς

φαίνεται εἰς τὴν εἰκονογραφίαν, τὸν ἐχρησίμειε διὰ νὰ μεταφέρῃ πρὸς αὐτοὺς ὕδωρ· ἀλλὰ ταῦτα δὲν εἶναι πλὴν φαντασίαι, ἀναιρούμεναι ὑπὸ τῆς ἀληθοῦς ἱστορίας τοῦ πτηνοῦ.

Οἱ πελεκᾶνες διατρίβουν εἰς τὰς ὄχθας ποταμῶν καὶ λιμνῶν, ἔξ εἰς τὰς παραθαλασσίας. Τρέφονται δὲ κοινῶς ἀπ' ὀψάρια, μολονότι κάποτε τρώγουν ἐρπετὰ καὶ μικρὰ τετράποδα. Πετοῦν μὲ ταχύτητα ἐξαισίον, καὶ ἔχουν δύναμιν τινὰ παράδοξον νὰ ἀναβαίνωσιν εἰς τὰ ὕψη. Ἡ δύναμις αὕτη ἐνεργεῖται, ἐνῷ ἀλιεῖουν. Ὅταν δὲ ἀπὸ τὴν μετέωρον αὐτῶν θεῖον ἀνακαλύψωσιν ἰχθύν ἢ ἰχθύας ἐπὶ τῶν ὑδάτων, καταφέρονται μὲ τάχος ἀκατανόητον, ἔξ θορυβοποιούντες μὲ τὰς ἐκτεταμένας αὐτῶν πτέρυγας, ὥστε νὰ ζαλίωσιν καὶ νὰ τρομάξωσιν τὸ θῆρμα, πίπτειν ὀρμητικῶς, καὶ γεμίζουσιν τὰ πουργία των, ἔπειτα δὲ σύρονται εἰς τὸ παραγιαλίον διὰ νὰ θεραπεύσωσιν τὴν λαίμαργον αὐτῶν ὄρεξιν. Τὰ ὀψάρια, ὅσα ἐπαίρουν οὕτω μέσα εἰς τὸν σάκκον, τὰ μασσοῦν ὀλίγον τι πρὶν τὰ λάβωσιν εἰς τὸν στόμαχον· καὶ ἡ μάσσησις αὕτη τὰ καθιστάνει τροφήν ἀρμοδίαν ἔξ διὰ τοὺς νεοσσοὺς. Ἀναμφιβόλως δὲ, τὰ αἵματηρὰ ἰχνη, ὅσα ἐκ τούτου ἀφίνονται ἐπὶ τῆς μητρὸς, ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὸν μῦθον ὅτι τρέφει τὰ τέκνα τῆς μὲ τὸ ἴδιον αὐτῆς αἷμα.

Οἱ πελεκᾶνες καθίζουσιν μὲν καὶ κοιτάζουσιν ἐνίοτε ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους δένδρων· ἀλλ' οὐδέποτε κατασκευάζουσιν τὰς φωλεὰς των εἰς τοιαύτην θεοῖν. Πάντοτε ἐκλέγουσιν σχισμὴν τινὰ βράχου, ὅσον τὸ δυνατόν πλησίον ὑδάτος. Τὸ ἀρσενικὸν καὶ τὸ θηλυκὸν κοπιάζουσιν ὁμοῦ νὰ κτίσωσιν τὴν φωλεάν ταύτην, ἥτις εἶναι μεγάλη καὶ βαθεῖα, ἔξ σκελασμένη ἐσωτερικῶς μὲ βούτον καὶ μὲ χροῶδη περὰ. Ἡ μήτηρ γεννᾷ ἀπὸ δύο ἕως τέσσαρα αὐγά, ἐπὶ τῶν ὁποίων κάθεται μὲ ἀκάματον ὑπομονὴν διὰ τεσσαράκοντα τρεῖς ἡμέρας, λαμβάνουσα ζωοτροφίαν ἀπὸ τὸ ἀρσενικὸν καθ' ὅλον αὐτὸ τοῦ χρόνου τὸ διάστημα. Οἱ νεοσσοὶ κατὰ πρῶτον μὲν εἶναι ψαροῖ· ἀλλὰ μετὰ τὴν τρίτην ἀλλαγὴν τῶν πτερῶν, λαμβάνουσι λάμπον τι λευκὸν χροῶμα.

Τοῦ πελεκᾶνος ὑπάρχουσιν διάφορα εἶδη· ὁ λευκός, ὅστις εἶναι ὁ κοινότερος, φέρει τὸ ἐπιστημονικὸν ὄνομα, Πελεκᾶν Ὀνοκρόταλος. Εὐρίσκονται δὲ, εἴτε ἀγγεληδόν, εἴτε μεμονομένοι, εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἀφρικὴν, καὶ Νότιον Ἀμερικὴν, ἔξ κάποτε εἰς τὰς μεσημβρινὰς χώρας τῆς Εὐρώπης.

ΔΙΚΑΙΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ.

ΕΥΓΕΝΗΣ ΤΙΣ, διατρίβων εἰς φροῦριον τῆς Ἰταλίας, ἐμελλε νὰ ἐορτάσῃ τοὺς γάμους αὐτοῦ. Τὰ πάντα ἦσαν ἤδη ἀφθόνως ἐτοιμασμένα· ἀλλ' ἡ θάλασσα ἦτον ὑπερβολῆ τεταραγμένη, ὥστε δὲν ἠμπόρουσαν νὰ προμηθευθῶσι τὰ διὰ τὸ συμπόσιον ἀναγκαϊότατα ὀψάρια. Τὴν ἡμέραν

ὁμοῦ τοῦ γάμου ἐφανερώθη πτωχὸς τις ἀλιεὺς μὲ ῥόμβον μέγιστον, ὡς νὰ εἶχε πλασθῆν ἐπίτηδες διὰ τὴν περίστασιν ταύτην. Χαρὰ διεχύθη εἰς ὅλον τὸ φρούριον, καὶ ὁ ἀλιεὺς ἐπαρουσιάσθη μετὰ τοῦ ἰχθύος εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐδιώρισεν αὐτὸν ὁ εὐγενὴς νὰ ἀναφέρῃ ὅποιανδήποτε τιμὴν ἔκρινεν εὐλογον, διὰ νὰ τὴν πληρώσῃ ἀμέσως. Ἐκατὸν ῥαβδίσματα εἰς τὴν γυμνὴν μὲ ῥάχιν, ἀπεκρίθη ὁ ἀλιεὺς, ἔϊναι ἡ τιμὴ τοῦ ὀψαρίου μου. Εἰς τοῦτο ἐξεπλάγησαν οἱ παρευρισκόμενοι ὄχι ὀλίγον, καὶ ἐπροσπάθησαν διαφοροτρόπως νὰ λάβωσιν ἐξ αὐτοῦ ἀρμοδιωτέραν ἀπόκρισιν· ἀλλ' ἰδὼν, τέλος πάντων, ὁ εὐγενὴς τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, Ἐκατὰ λοιπὸν, ἐξεφώνησεν· οὗτος εἶναι ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, θέλει νὰ κάμῃ τὸν νόστιμον· ἡμεῖς, μὲ ὅλον τοῦτο, χρειαζόμεθα τὸ ὀψάριον· ὄφεν δὲς τὸν ἑκατὸν εἰς τὴν ῥάχιν, πλὴν ελαφρά.' Ἦρχισε λοιπὸν νὰ ξυλοκοπῆ αὐτὸν ὁ ὑπηρετὴς ἐνώπιον τοῦ εὐγενούς καὶ τῶν καλεσμένων· ἀφοῦ δὲ ὁ καλὸς σου ὀψαρεὺς ἔφαγε τὰς πενήκοντα, Ἐστάσου, στάσου!' ἐφώνησεν· ἔχω ἓνα σύντροφον, εἰς τὸν ὅποιον δικαίως ἀνήκουν αἱ ἄλλαι πενήκοντα.' Ἐτί! ἐξεφώνησεν ὁ εὐγενὴς· ἔχομεν δύο τοιοῦτους μωροὺς εἰς τὸν κόσμον; εἰπέ μας ποῖος εἶναι αὐτός, νὰ στείλω νὰ τὸν φέρω.' Ἄν εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ὁ ὀψαρεὺς· εἰς τὴν πύλην σας κάθεται εἶναι ὁ ἴδιος ὁ θυρωρὸς σας· ὁ φίλος δὲν ἔστειρε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ἐμβῶ, ἕως οὗ ὑπεσχέθη νὰ τὸν δώσω τὸ ἦμισυ τοῦ ὅ,τι ἤθελα ἐπάρειν διὰ τὸ ὀψάριόν μου.' Ὡ, Ὡ, εἶπεν ὁ εὐγενὴς· φέρετέ τον ἐπάνω εὐθύς, καὶ θέλω τοῦ δώσω τὸ ἦμισυ, κατὰ τὴν συμφωνίαν, σωστὸν, ὀλόσωστον.' Ἐφαγε λοιπὸν τὰς πενήκοντα, ἔξ καλὰς, ὁ πλεονέκτης θυρωρὸς, καὶ προσέτι ἀπεβλήθη τῆς ὑπηρεσίας του· ὁ δὲ ἀλιεὺς ἀνταμείφθη πλουσιοπαρόχως.

ΟΙ ΨΩΜΟΖΗΤΑΙ ΜΟΝΑΧΟΙ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ὁ μετὰ ταῦτα ἅγιος ἐπονομασθεὶς, — γεννηθεὶς 1172, ἀποθανὼν 1226, — υἱὸς πλουσίου πραγματευτοῦ ἀπὸ τὸ τῆς Ὀμβρικῆς Ἀσπίσιον, ἀκούσας ποτὲ τὸ εὐαγγέλιον προστάζον τὴν ἀποβολὴν τῶν ἐγκοσμίων, ἐνθουσιάσθη τόσον, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ ἀφιερῶσιν τὴν ζωὴν του εἰς τὴν πνευματικὴν θεωρίαν καὶ εἰς τὴν ἀσκησιν. Ἀπέδωκεν εἰς τὸν πατέρα του τὰ καλὰ ἱμάτια του, ἐνεδύθη ὡς ψωμοζήτητης, καὶ ἐκβίβηκε νὰ κηρύττῃ τοῦ Θεοῦ τὸν λόγον. Πάραυτα ἠνώθησαν μαζῆ του πολλοὶ μιμηταί. Ἐζωσμένοι μὲ σχοινίον, χωρὶς ἀργύριον, τὸ ὅποιον ἀπληροῦθησαν διόλου, ἐπεριπάτουσαν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐνήστευαν, ἐπροσεύχοντο, ἐδαί-